

РЕШЕНИЕ

№ 6292

гр. София, 02.11.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 22.10.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Диана Стамболова

ЧЛЕНОВЕ: Евгени Стоянов

Адриан Янев

при участието на секретаря Кристина Петрова и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **7556** по описа за **2021** година докладвано от съдия Адриан Янев, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административно процесуалния кодекс във връзка с чл. 63, ал. 1 от Закона за административните нарушения и наказания.

Образувано е по касационна жалба на „Застрахователно дружество [фирма] срещу Решение № 20146089 от 25.06.2021г., постановено по н. а. х. дело № 5413/ 2021г. по описа на Софийски районен съд, СРС, НО, 121 състав, с което е потвърдено Наказателно постановление /НП/ № Р-10-185/19.03.2021г., издадено от заместник-председателя на Комисията за финансов надзор (КФН), ръководещ управление „Застрахователен надзор“, с което на основание чл. 644, ал. 2, предл. второ, във вр. с ал. 1, т. 2 и чл. 648, от Кодекса за застраховането (КЗ), вр. § 1, т. 51 от ДР на КЗ на „Застрахователно дружество [фирма] е наложена „имуществена санкция“ в размер на 3 000 лв. за повторно нарушение на чл. 108, ал. 1 от КЗ.

Наведените касационни основания са за нарушение на материалния закон и допуснати съществени процесуални нарушения - чл. 348, ал.1, т.1 и т.2 от Наказателнопроцесуалния кодекс /НПК/, вр.чл.63, ал.1, изр. 2-ро ЗАНН. Сочи, че липсва повторност на нарушението, както и че това обстоятелство е пропуснато да се отрази в АУАН. Допълнително се развиват доводи за приложимост на разпоредбата на чл. 496 КЗ, а не на чл. 108 КЗ. Според касатора неправилно е определена датата на нарушението. Излагат се и доводи, че наложеното наказание не съответства на

целите на административното наказание, посочени в чл. 12 от ЗАНН, както и че извършеното административно нарушение се явява маловажно по смисъл на чл. 28 от ЗАНН. Претендира се да бъде отменено решението на районния съд и постановено ново, с което да бъде отменено наказателното постановление.

Ответникът Комисията за финансов надзор (КФН), чрез процесуалния си представител изразява становище за неоснователност на жалбата. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Участващият в касационното производство прокурор от Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

Административен Съд С. – град, XV касационен състав, след като взе предвид и обсъди по отделно и в съвкупност наведените от касатора доводи, тези на представителя на СГП и събраните в хода на първоинстанционното производство доказателства, намира за установено, от фактическа страна, следното:

Софийският районен съд е приел от фактическа страна, че на 09.10.2020 г. Н. А. предявил пред ЗД [фирма] претенция № [ЕГН] за изплащане на застрахователно обезщетение във връзка с настъпили имуществени вреди при ПТП. Същата се основавала на договор за задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите, обективиран в застрахователна полица №№ BG 02/12000290768. Към заявлението били приложени необходимите документи, като на същата дата е бил извършен оглед за констатиране на уврежданията. След 09.10.2020 г. застрахователят не е изискал допълнителни доказателства от потребителя и до 30.10.2020 г. не се е произнесъл по заявлението, а към 05.02.2021 г. било изплатено застрахователното обезщетение.

С оглед на това, в КФН била подадена жалба с вх. № 91-02-103/25.01.2021г. от Н. А.. Във връзка с извършване на проверка по случая, КФН изисквала от ЗД [фирма] становище, ведно със заверено копие от документацията, съдържаща се в преписката по цитираната претенция.

В резултат на извършената проверка на ЗД [фирма] е съставен АУАН № Р-06-125/24.02.2021 г. срещу ЗД [фирма], за извършено от дружеството административно нарушение по чл. 108, ал. 1 от КЗ.

Въз основа на така съставения АУАН било издадено НП №№ Р-10-185/19.03.2021г.от заместник-председателя на КФН, ръководещ управление „Застрахователен надзор“, с което на основание чл. 644, ал. 2, предл. второ, във вр. с ал. 1, т. 2 и чл. 648, от Кодекса за застраховането (КЗ), вр. § 1, т. 51 от ДР на КЗ на „Застрахователно дружество [фирма] е наложена „имуществена санкция“ в размер на 3 000 лв. за повторно нарушение на чл. 108, ал. 1 от КЗ. АНО е приел, че е налице повторност на нарушението, тъй като е извършено в едногодишен срок от датата на влизане в сила (04.02.2020 г.) на наказателно постановление № Р-10-179/09.03.2018 г.

При така установената фактическа обстановка въззивният съд е приел, че НП е издадено от компетентен административнонаказващ орган по смисъла на чл.47, ал.2 ЗАНН и въз основа на редовно съставен АУАН, който е бил предявен на нарушителя. При издаване на АУАН не са били допуснати съществени процесуални нарушения, които да компрометират отразените в него фактически констатации. Както в АУАН, така и в оспореното НП ясно и недвусмислено са описани нарушението и обстоятелствата, при които е извършено. Приел е за безспорно установено, че застрахователят не се произнесъл по застрахователната претенция, с което е нарушен чл. 108, ал. 1 от КЗ. Достигнал е до извод, че поради което правилно

е ангажирана административно наказателната отговорност за повторно нарушение. Районният съд подробно е отговорил на всички оплаквания в жалбата, за което е изложил по подробни мотиви.

Административен Съд С. – град, XV касационен състав, след като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, приема от правна страна следното:

Жалбата е процесуално допустима, като подадена от надлежна страна и срещу съдебен акт, който е бил неблагоприятен за нея, в рамките на 14-дневния преклузивен срок по чл. 211, ал. 1 от АПК.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Касационният контрол на оспореното съдебно решение, осъществяван от АССГ, е ограничен от въведените с жалбата основания с изключение на съответствието му с материалния закон и съществените процесуални изисквания, свързани със съществуването и упражняването на субективното публично право на жалба, за които следи служебно. Касационната инстанция обсъжда правни, а не фактически въпроси, поради което не събира и не преценява доказателства, а проверява само законосъобразността на изводите на решаващия съд.

Касационният състав напълно споделя подробно мотивираните изводи на въззивния съд. Изводите на районния съд за доказано извършено нарушение на чл. 108, ал. 1 от Кодекса за застраховането са обосновани и законосъобразни.

Съгласно чл. 108, ал. 1 КЗ застрахователят е длъжен да се произнесе по претенцията по застраховки по раздел I от приложение № 1 или по т. 1 - 3, 8 - 10 и 13 - 18, раздел II, буква „А“ от приложение № 1, които не са застраховки на големи рискове, в срок до 15 работни дни от представянето на всички доказателства по чл. 106, като: 1. определи и изплати размера на обезщетението или застрахователната сума, или 2. мотивирано откаже плащането. В настоящия случай претенцията е подадена на 09.10.2020 г., поради което правилно е прието, че крайният срок за произнасяне е 30.10.2020 г., а на следващия ден е осъществено нарушението.

Не се споделят възраженията за приложение на чл. 496, ал. 1 КЗ, тъй като тази норма регламентира срок за произнасяне при допълнително изискани документи, а настоящият случай такива не са изискани, за което приложение на намира чл. 108, ал. 1 КЗ. В тази връзка правилно въззивният съд отбелязва, че този извод се прави от чл. 108, ал. 3 КЗ, с поред който в случаите по застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите, когато не са представени всички доказателства по чл. 106, се прилага срокът по чл. 496, ал. 1 КЗ.

Обосновани са изводите на въззивния съд за наличието повторност на нарушението. Съгласно § 1, т. 51 от ДР на КЗ „Повторно нарушение“ е нарушението, извършено в едногодишен срок от влизането в сила на наказателното постановление, с което е наложено наказание за същия вид нарушение. Настоящото нарушение е извършено на 31.10.2021 г., поради което същото е в едногодишния срок от влизане в сила на 04.02.2020 г. на наказателно постановление № Р-10-179/09.03.2018 г., с което е наложено наказание за нарушение на чл. 108, ал. 1 КЗ.

Неоснователни са възраженията за неправилно ангажиране на отговорност, тъй като за първи път с наказателното постановление е посочено, че нарушението е повторно, за което липсвало описание в АУАН. Правилно въззивният съд е приел, че е правомощие на наказващия административен орган да определи размера на наказанието и в тази връзка да прецени, дали да наложи санкция, предвидена за

повторно извършено административно нарушение за случая, тъй като съставителят на АУАН няма такова задължение и липсата в акта на описание и квалификация за повторност не съставляват нарушаване на установените в ЗАНН процесуални правила. Разпоредбата на чл. 108, ал. 1 КЗ очертава нарушението, която се описва от актосъставителя, а повторността е отразена в чл. 644, ал. 2, предл. второ КЗ, отнасяща се за санкцията, която се обсъжда единствено от АНО. В разпоредбата на чл. 42 ЗАНН сред реквизитите на АУАН не се съдържа изискване за определяне вида и размера на наказанието. Съгласно чл. 57, ал. 1, т. 7 ЗАНН задължителен реквизит на НП е определянето на наказанието и следователно въпросът за повторност на нарушението е въпрос относно вида и размера на наказанието.

Настоящата инстанция споделя изцяло и изводите на въззивния съд, че случаят не е маловажен по чл. 28 ЗАНН. Маловажен случай на административно нарушение е този, при който извършеното нарушение с оглед липсата или незначителните вредни последици или с оглед на други обстоятелства представлява по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с обикновените случаи на административни нарушения от съответния вид. Този критерий на преценка се прилага за всички нарушения, когато трябва да се реши въпросът дали случаят е маловажен или не. В конкретния случай неизпълнението на задължението разкрива реална обществена опасност, имайки предвид характера на засегнатите обществени отношения, свързани с гарантиране и своевременно удовлетворяване на вземания на застрахованите лица. Поради това настоящата съдебна инстанция приема, че случаят не е маловажен по смисъла на чл. 28 от ЗАНН.

Неоснователни са и възраженията на касатора, че наложеното наказание не съответства на целите на административното наказание, посочени в чл. 12 от ЗАНН. В разглеждания случай се касае за регулиране на обществени отношения с финансов характер. Застрахователните дружества изпълняват особено важна функция, като акумулират финансов ресурс, чрез който по определени правила да компенсират претърпените от застрахованите лица вреди. Неизпълнението на тази основна функция от страна на застрахователите в законоустановените срокове ще засегне имуществената сфера на тези лица и ще обезсмисли в по-малка или по-голяма степен целта на застраховането - обезщетяване на вреди, настъпили в следствие на предвидени в съответните договори застрахователни събития. Наказанията по чл. 644 КЗ са насочени именно към стимулиране на застрахователите да спазват предвидените в кодекса срокове за изпълнение на задълженията им, възникнали във връзка с поетите рискове, и при спазване с целта на закона. Наложеното наказание напълно съответства на предвиденото в закона, а размерът на санкцията съответства на характера и конкретната тежест на извършеното нарушение.

По изложените съображения, касационният съд счита, че спрямо обжалваното решение не е налице което и да е от касационните основания по чл. 348 от НПК, които да налагат неговата отмяна.

С оглед изхода на спора и своевременно направеното искане от страна на ответника, съдът следва да присъди разноски за юрисконсултско възнаграждение в минимален размер от 80 /осемдесет/ лева за настоящата инстанция, определено на основание чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ, във връзка с чл. 37 от Закона за равната помощ.

По изложените съображения и на основание чл.221, ал.2, предл.1 АПК вр. чл.63, ал.1, изр.второ ЗАНН, Административен съд София-град, XV касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 20146089 от 25.06.2021г., постановено по н. а. х. дело № 5413/ 2021г. по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 121 – ви състав.

ОСЪЖДА ЗД [фирма], ЕИК[ЕИК] да заплати на Комисия за финансов надзор сумата в размер на 80 лева, представляваща направени разноси за юрисконсултско възнаграждение в касационното производство.

Решението е окончателно и не може да бъде обжалвано и протестирано.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:1.

2.